

РЕШЕНИЕ

№ 1200

гр. София, 16.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 11.03.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Павлова

Полина Якимова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на
прокурора Павлов, като разглежда дело номер **311** по описа за **2011** година
докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и чл. 208 – 228 от АПК.

С решение, постановено на 16.08.2010 г. по н. а. х. дело № 4098/ 2010г.,
Софийски районен съд, НО, 111 състав е потвърдено наказателно постановление
№ 12 811/ 12.03.2010 г., издадено от заместник началник на отдел „Пътна
полиция” – С. в частта му, с която на Е. Б. М. е наложено административно
наказание глоба в размер на 100 лв на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 за нарушение
по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в” от ЗДвП и е оставена без разглеждане жалбата на М.
срещу същото наказателно постановление в частта, с която за нарушение по чл.
40, ал. 2 ЗДвП на основание чл. 183, ал. 2, т.11 ЗДвП е наложена глоба в размер
на 20 лв.

Решението е обжалвано от наказаното лице с твърдение, че М. не е уведомена за
деня и часа на откритото съдебно заседание в СРС, с което е лишена от
възможност да изложи реалните факти от значение за случая. Сочи, че в
съобщенията за призоваването ѝ по делото и за връчване на препис от
постановеното решение са обозначени имена на лица, които не живеят в
съседните къщи. Касаторката твърди, че е правоспособен водач от 26 години, за
който период не е допускала нарушения на ЗДвП. Не счита, че е нарушител и в
конкретния случай. Настоява, че всички работещи на пазара познават както нея,

така и автомобила ѝ, включително мястото, където го паркира ежедневно – срещу прозореца на магазина, в който работи. Излага, че нито един от колегите, които работят на пазара, не паркира автомобила си на У. „Н Д” поради непрекъснатия трафик на бусове, зареждащи околните магазини, а използват безплатен паркинг, в близост до търговските обекти, в които работят. Най – сетне, маршрутът, по който М. достига до паркинга, че преминава през мястото, посочено в АУАН, а хората, работещи на 2 метра от въпросното място могат да потвърдят, че описаният в АУАН инцидент не се е случил. Касаторката сочи, че по нейния автомобил няма следи от удар, във връзка с което изразява готовност да го предостави за оглед от вещо лице.

Искането до съда е за постановяване на правилно решение след изслушването на М. и на свидетеля, посочен от Д.

В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не се представлява.

Ответникът не ангажира становище по жалбата.

Представителят на С градска прокуратура заявява, че тя е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира жалбата за частично основателна.

Съгласно чл. 218, ал. 1 от АПК съдът разглежда жалбата само на сочените касационни основания. На основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът следи служебно единствено за валидността и допустимостта на обжалваното решение, както и за нарушение на материалния закон.

Основания за нищожност и недопустимост на обжалваният съдебен акт не са наведени от касационния жалбоподател. Съдът служебно не открива такива, поради което атакуваното в настоящето производство решение се възприема от АССГ за валидно и допустимо.

За да постанови решението в потвърждаващата наказателното постановление част, СРС е ценил свидетелските показания на актосъставителя и на Ф Д, възприети като логични, последователни и непротиворечиви, базирани на възприятията им относно релевантните за случая факти. Посочено е, че като очевиден на ПТП Д детайлно възпроизвежда механизма и мястото на настъпването му, вида и регистрационния номер на превозното средство и пола на управлявалото го лице. Въз основа на показанията на актосъставителя е прието за установено, че лекият автомобил с посочените в АУАН марка и рег. № е собственост на М., която го управлява.

Решаващият извод за доказаност на административното нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в” ЗДвП е необоснован. При оценката на показанията на св. Д съдът е игнорирал обстоятелството, че той е единственият очевиден на пътно – транспортното произшествие, но е заинтересован от изхода на делото. Актосъставителят не е възприел непосредствено относими към настъпване на ПТП факти, а единствено е изискал декларация на касаторката, че е собственик на индивидуализирано по марка, модел и рег. № ППС, чието управление не предоставя на други лица. Нелогична и необоснована е позицията на

полицейските органи, посетили мястото на инцидента, да не съберат данни от очевидци, като се има предвид мястото на ПТП – пазар в столичен жилищен квартал, характеризиращ се с интензивен човешки поток в навечерието на коледните празници, макар в неосветената част на денонощието. Не може да намери обяснение и обстоятелството, че протоколът за ПТП, съдържащ данни, посочени единствено от другия участник в него, е съставен повече от 3 часа след настъпване на инцидента. Действително, събраните по административно – наказателната преписка доказателства са непротиворечиви, доколкото изхождат от субект, който поддържа е, че е претърпял вреди от произшествието. Вярно е, че независимо от нередовната процедура по призоваването на касаторката за заседанието пред въззивната инстанция СРС е властен да приложи разпоредбата на чл. 61, ал. 2 ЗАНН и да даде ход на делото, което е сторено. В разглеждания случай при данните, че цялото административно – наказателно обвинение се основава на твърденията на едно единствено лице – участник в ПТП, съдът е следвало да даде възможност на М. да посочи доказателства за установяване на подробните оплаквания в жалбата ѝ.

При този анализ съдът приема, че при установените факти не осъществен съставът на административно нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в” от ЗДвП. Решението в потвърждаващата наказателното постановление част следва да бъде отменено, като бъде отменен и санкционният акт.

Жалбата на Е. М. срещу наказателното постановление в частта, в която за нарушение по чл. 40, ал. 2 ЗДвП на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 ЗДвП е наложена глоба в размер на 20 лв е оставена без разглеждане като недопустима. В цитираната част решението има характер на определение. Предвид заявеното в касационната жалба искане за цялостна отмяна на решението, съдът дължи произнасяне и по законосъобразността на съдебния акт и в тази негова част.

Със ЗИД ЗДвП, обн. „Държавен вестник”, бр. 51/ 2007 г., е създадена нова алинея 5 на чл. 189 от закона, отм. - ДВ, бр. 43 от 2002 г., съгласно която наказателни постановления, с които е наложена глоба до 50 лв включително, не подлежат на обжалване. Цитираното правило регламентира реда за упражняване правото на жалба срещу наказателно постановление и представлява нова процесуална разпоредба, влязла в сила на 30.06.2007 г. Поради това решението в частта, с която жалбата срещу наказателното постановление с което е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв за нарушение по чл. 40, ал. 2 ЗДвП, е правилно.

По тези съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК вр. с чл.63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение, постановено на 16.08.2010 г. по н. а. х. дело № 4098/ 2010 г., С районен съд, НО, 111 състав.

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 12 811/ 12.03.2010 г., издадено от

заместник началник на отдел „Пътна полиция” – С. в частта му, с която на Е. Б. М. е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в” от ЗДвП. ОСТАВЯ В СИЛА решението в частта, с която е оставена без разглеждане жалбата на М. срещу същото наказателно постановление в частта, с която за нарушение по чл. 40, ал. 2 ЗДвП на основание чл. 183, ал. 2, т. 11 ЗДвП е наложена глоба в размер на 20 лв. Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: